

ДЪРЖАВНА ФИЛАХАРМОНИЯ-РУСЕ

К 78/Р 95

120000869152

К 78/Р 95

78
K pg 5

РУСЕНСКА ФИЛХАРМОНИЯ
носител на орден "Червено знаме на труда"

Сезон 1988/89 год.

ЦИКЪЛ

" ГОСТИ ОТ ЧУЖБИНА "

- Трети концерт -

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000869152

Диригент

ПАВЛЕ МЕДАКОВИЧ,
СФРЮ

Солист

ИВАН ЖЕНАТИ - цигулка,
ЧССР

2 юни - петък - Дом на културата - 19.30 ч.

448.416

. I .

К. М. ВЕБЕР - Четвърта към операта
"Вълшебният стрелец"

А. ДВОРЖАК - Концерт за цигулка и
оркестър
- Allegro ma non troppo
- Adagio ma non troppo
- Allegro giocoso

. II .

В. А. МОЦАРТ - Симфония N36 "ЛИНЦ", KV425
- Adagio. Allegro spiritoso
- Poco adagio
- Menuett
- Presto

КАРЛ МАРИЯ ФОН ВЕБЕР

/1786 - 1826/

Чвертия към операта "Вълшебният стрелец"

Днес името на Вебер свързваме неизменно с раждането на немската национална опера. Заслугата му е действително повече от историческа. В началото на деветнадесетото столетие когато националното самосъзнание на европейските народи е все още в период на съзряване, а музикалният живот в Германия по това време се задоволява, твърде безкритично с господството на италианската опера, появата на Вебер и неговите идеи за създаване на собствена национална оперна традиция се превръща в истинско знамение. Три са значимите опери, които композиторът завещава в наследство като символ на немската оперна класика. Първата от тях е "Вълшебният стрелец" /следват "Еврианта" и "Оберон"/, създадена през 1820 год., само шест години преди неговата смърт, по времето когато самият Вебер оглавява трупата на оперния театър в Дрезден. Премиерата /на сцената на новия "Schauspielhaus" в Берлин/ се превръща в историческо за немската музикална култура събитие. Триумфът на Вебер е действително недостижим. И все пак, в какво се състои откритието?! Може би преди всичко в това, че за пръв път на оперната сцена оживяват героите на немския национален бит и епос. Известен е сюжетът на

"Вълшебният стрелец", свързан с популярната приказна притча за "Черния ловец", продал душата си на дявола. Майсторски са използвани и типичните форми на немския фолклорен музикален бит с т.н. "ловни" интонации, песенни и танцувални мотиви. Всичко това Вебер ни поднася и в самата увертюра към този действителен оперен шедевър. Сам композиторът е считал оркестровата увертюра за своеобразно "заглавие на операта", - съдържаща непременно характеристики на творбата. И в случая наистина е така. Увертюрата носи в събит и концентриран вид целия блясък и поетика на Веберовата опера. Вероятно именно заради това тя е създадена едва след като композиторът завършва изцяло работата си над "Вълшебният стрелец".

* * *

АНТОНИН ДВОРЖАК

/1841 - 1904/

Концерт за цигулка и оркестър, оп. 53

Известно е, че в края на 19-тото столетие чешката музикална култура издига едно-единствено име над множеството други имена, за да го превърне в символ на националната музикална култура. И това е името на Антонин Дворжак - музикант, за когото историята подготвя възходящия път към широка популярност, артистично утвърждаване и европейска

слава. Впрочем, първият, който му погавя ръка от големите е самият Брамс и не случайно до края на живота си Дворжак остава верен /не само житейски/ на своя "Благодетел".

Най-известен сред инструменталните концерти на Дворжак е несъмнено виолончеловият, създаден по време на неговото пребиваване в Америка /тогава, когато пише и симфонията "Из Новия свят"/. Но преди него Дворжак пише още два - клавирният, оп.33 и Концерта за цигулка в ла-минор, оп.53, създаден между 1879 и 1880 год. По своята структура концертите са твърде сходни - подвижното, дори граматически изразително действие на крайните части противостои на дълга, почти винаги изящно кантиленна средна част. Но по-нова по което се различават е самата музика. Може би най-лиричен сред тях е цигулковият концерт, който носи поетичното богатство на т.н. "славянски период" от творчеството на Дворжак, период, в който композиторият черпи с пълни шепи своите интонационни идеи от красотата на песенно-танцувания фолклор.

* * *

ВОЛФГАНГ АМАДЕУС МОЦАРТ

/1756 - 1791/

Симфония N36 "ЛИНЦ", KV425, до - мажор

По времето когато Моцарт пише тази симфония той е на 27 години. Зрял

и свободен музикант, току-що отхвърлил унизителното попечителство на стария залцбургски архиепископ, готов да създаде и отправи към бъдещето най-съвършените си творения. И действително, противно на чисто житейските му страдания и неволи, съпътстващи като мистична сянка неговия път до последния му земен ден, именно сега Моцарт съзрява за големите шедьоври на своето изумително творческо наследство. Един след друг, с присъщата за Моцарт лекота, се раждат опуси, събрали в себе си цялата мъдрост, цялата съкровеност, майсторство и пълна творческа воля на гения - операта "Отвлечение от Сарая" /1782 г./, една година по-късно До-мажорната симфония "Линц"; следват прочутата тричастна "Пражка" симфония и премиерата на "Сватбата на Фигаро"; малко след това се появява операта "Дон Жуан", трите последни симфонии /N39, 40, 41/, "Вълшебната флейта" и изумителния "Реквием" за хор, оркестър и солисти. Това е всъщност краят, трагичният завършек на един все още неизчерпан творчески свят... За последните години от живота на Моцарт Аберт пише: "Той предпочете да приеме мъченичеството, което се стовари върху него през последните години на живота му...!"

И заг всичко това каква удивителна сила на духа, каква продуктивност и неизчерпаема инвенция! И наистина, Моцарт продължава да пише с неистова страст. Но заедно с това и щедростта на гения започва все по-често да се вглежда в сенчестите и съдбовни "ниши" на

човешкото съзнание. Не случайно романтиците от 19-тото столетие откриват особено духовно родство в музиката на "късния" Моцарт. И все пак, нека не забравяме, че Симфония N 36 е едва в началото на този последен и тъй драматичен период от живота на виенския класик. Създадена е в Линц през 1783 год., откъдето идва и нейното название. Любопитен е в този случай фактът, че тя е първата симфония в творчеството на Моцарт, чиято първа част започва с едно удивително красиво бавно въведение. Неожичайно за Моцарт, независимо, че по-късно той отново ще приложи този наистина необикновен драматургически ефект на внезапните обрати и контрасти. Разбира се, тук не става дума за нещо случайно - началото на тази симфония е един своеобразен модел на онова динамично и активно разгръщащо се музикално действие, с което Моцарт изгражда четиричастния цикъл на творбата си.

* * *

ПАВЛЕ МЕДАКОВИЧ е роден през 1953 год. в Белград. Учи дирижиране при Д.Сковран и Ж.Здравкович. Посещава диригентските курсове на Пиер Дерво във Франция и във ФРГ - на Серджиу Челибиджак. Специализира оркестрово дирижиране при К.Остеррайхер във Виена. Концертира с голям успех в страната и чужбина.

ИВАН ЖЕНАТИ е роден през 1962 год. в семейството на музиканти. На 13-годишна възраст е приет като ученик на проф. Н. Грумникова в музикалното училище и Академията по изкуствата в Прага.

Лауреат е на международните конкурси "Коциан" - ЧССР и "Чайковски" в Москва. Специализира в Цюрих и Ваймар при световноизвестните педагози Милщейн, Безродни и Криса.

Гастролира в Австрия, Финландия, ГДР, Англия, Италия, Холандия, Полша, Испания, Швейцария, СФРЮ, Куба и др.

Младият и изключително талантлив артист има множество записи за Чехословашкото радио и телевизия, както и за грамофонните фирми "Супрафон", "Пантон" и "Мелодия".

Свири на цигулка "Гварнери" - 1804 година.

